

RUDYARD KIPLING

A dzsungel könyve 2

*„Együtt olvastam
a kisfiammal, mindketten
nagyon élvezték. Tökéletesen
értette a történeteket.”
– Kristy, Amazon*

Riki-tiki-tévi és más történetek

RUDYARD KIPLING

a dzsungel könyve 2

Riki-tiki-tévi és más történetek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

A FEHÉR FÓKA

*Csöndben, kicsim, mögöttünk az éj,
a zölden csillogó vizek feketék.
A hullámok fölött a hold néz le ránk, ne félj,
pihenünk a zizegő üreg mélyén.
Hol hullám követ hullámot, ott a párnád.
Ó, fáradt kis uszonyos, pihenj!
Vihar nem riaszt, és cápa sem ijeszt,
Aludj szelíden a hullámzó tengeren!*

Fókaringató

Mindez sok évvel ezelőtt történt egy Novasztosna nevű helyen, az Északkeleti Földnyelvnél, a St. Paul-szigeten, messze-messze a Bering-tengeren. Limmersin, az ökörszem mondta ezt a mesét, amikor a Japánba tartó gőzös vitorlázatába kapaszkodott, hogy ne sodorja el a szél, én meg levittem a kabinomba, melengettem, etettem pár napig, míg helyrejött, és ismét vissza tudott repülni St. Paulra. Limmersin nagyon helyes madár, tudja, mikor kell kimondani az igazságot.

Novasztosnába csak az jön, akinek valami dolga van ott, és egyedül a fókáknak van rendszeresen dolga ott. A nyári hónapokban jönnek sok százan meg ezren a hideg, szürke tenger felől, mert Novasztosna tengerpartja nyújtja az egész világon a legjobb szállást a fókáknak.

Marcang tudta ezt, és akárhol volt is, minden tavasszal, akár egy torpedóhajó, odaúszott egyenesen Novasztosnára, és a társaival egy álló hónapig megállás nélkül küzdött a jó helyekért a sziklákon, olyan közel a tengerhez, amennyire csak lehetett. Marcang tizenöt éves volt; hatalmas termé-
tű, szürke bundás fóka volt, már csaknem sörény borította a vállát, hosszú, gonosz kutyafoga pedig csak úgy villogott. Közel másfél méter magasra tudott emelkedni a földről, amikor mellső uszonyaira támaszkodott, és több mint három mázsát nyomott, bár senki sem volt olyan merész, hogy lemérje. Vad harcok sebei borították, de mindig készen állt az újabb csatára. Félrebiccentette a fejét, mintha csak félne ellenfele arcába nézni; aztán előrelendült, mint a villám, és hatalmas fogával keményen elkapta a másik fóka nyakát; az ellenfél elmehetett, ha bírt, de Marcang nem si-
etett a segítségére.

Marcang soha nem üldözte a legyőzötteket, ez a Tengerpart törvénye ellen való lett volna. Csak helyet akart a tengernél a családjának. De negyven- vagy ötvenezer másik fóka iparkodott ugyanezt elérni minden tavasszal, ezért féltelmetes füttyögés, bömbölés, ordítás és trombitálás zengett a parton.

Az alacsony Hutchinson-dombról három és fél mérföldnyi területet lehetett belátni, ezt mind harcoló fókák borították; a vízben végig a part felé igyekvő rengeteg fóka feje látszott. Jöttek, hogy ők is kivegyék a részüket a harcból. Harcoltak a hullámtörőknél, harcoltak a fövenyen és

harcoltak az ivadékgondozók simára koptatott bazaltszikklinál, mivel ugyanolyan ostobák és összeférhetetlenek voltak, mint az emberek. A nőstényeik csak június elején jöttek a szigetre, mert ők nem akarták, hogy darabokra tépjék őket; a fiatal, két-, három- és négyéves fókák, akik még nem alapítottak családot, a harcoló felek között átvágva, nagyjából fél mérföld távolságra, a homokdűnék között játszottak csapatokban és hatalmas tömegben, letarolva minden zöld növénykét, ami csak kidugta a fejét. Hollusikinek – suhancoknak – nevezték őket, és egyedül Novasztosnán vagy két-háromszázezren lehettek.

Marcang a negyvenötödik csatáját fejezte be ezen a tavaszon, amikor Mátka, a csöndes, erős és szelíd szemű párja kijött a tengerből. Ő elkapta a tarkója bőrénel fogva, lenyomta a megszerzett területére, és rámordult:

– Na, végre. Hol jártál?

Marcang négy hónapot a parton töltött, addig nem evett, és rendszerint nem volt jó hangulatban. Mátka tudta, jobban teszi, ha nem felesel. Körülnézett és felrikkantott.

– Milyen előrelátó vagy! Megint a régi helyet foglaltad el.

– Hát persze – mondta Marcang. – Nézz csak rám!

Vagy húsz helyen borították zúzódások és vérfoltok, az egyik szemét csaknem kiverték, és az oldalán cafatokban lógott a bőr.

– Ó, férfiak, férfiak! – korholta Mátka a farokúszójával legyezve magát. – Miért nincs annyi eszetek, hogy csöndben elintézzétek a letelepedést? Úgy nézel ki, mint aki a kardszárnyú delfinnel hadakozott.

– Május közepe óta nem is tettem mást, csak harcoltam. A part gyalázatosan zsúfolt az idén. Legalább száz, a Lukannon-partról való fókával találkoztam, akik szállásra vadásztak. Miért nem maradnak ott a népek, ahová valók?

– Gyakran töprengek azon, mennyivel boldogabbak lennénk, ha a Vidra-szigetre húzódnánk, ahelyett, hogy itt szorongunk – mondta Mátka.

– Hah! Csak a suhancok mennek a Vidra-szigetre. Ha oda mennénk, azt mondanák, megijedtünk. Meg kell őrizni a méltóságunkat, kedvesem.

Marcang büszkén a válla közé húzta a fejét, és úgy tett, mintha pár percre elaludna, de végig harcra készen figyelt. Most, hogy az összes foka kint volt a parton a nőstényeivel, még a lehangosabb szélviharban is mérföldekről lehetett hallani a kiáltásaikat a tengeren. A legszerényebb számítások szerint is több mint egymillió foka gyűlt össze a parton – öregek, nőstények, újszülöttek és suhancok, harcoltak, nyomakodtak, verekedtek, másztak és játszottak együtt –, csapatokban és csordákban vonultak le a tengerhez, majd jöttek vissza, a talaj minden talpalatnyi helyén feküdtek, amerre csak a szem ellátott, és csapatokban verekedtek a ködben. Novasztosna csaknem mindig ködös, kivéve, ha előbújik a nap, és egy rövid időre mindent gyöngyház- és szivárványszínbe borít.

Kotik, Mátka kölyke ennek a zúrzavarnak a közepében született. Csupa fej és váll volt, halvány, vízszerű kék szemmel, amilyennek már a kisleányoknak lenniük kell, de volt valami a szőrével, ami miatt anyja alaposan szemügyre vette.

– Marcang – szólalt meg végül –, a kicsinyünk fehér lesz.

– Üres kagylóhéj és aszott hínár! – mordult föl Marcang.
– Nem volt még a világon fehér foka.

– Nem tehetek róla – védekezett Mátka. – Most majd lesz.

Ezzel elénekelte mély, érzelmes fókadalát, amit minden anyja elénekelt a kicsinyének.

*Hathetes korodig ne ússz,
Mert fejed a sarkadhoz húz;
Viharok, ragadozók
várnak a kisleányokra,*

*lesnek a kisleányokra, édes fiam,
nagyon veszélyesek;
De nem lesz hiba,
ha csapkodsz és nagyra nősz,
Nyílt tenger fia!*

Persze a kis jószág először egyetlen szót sem értett. Úszkált és botladozott az anyja oldalánál, és azt tanulta, hogyan igyekezzen el az útból, amikor az apja ordítóva és hemperegve egy másik fókával harcol a csúszós sziklákon. Mátka ki szokott menni a tengerre, hogy egyen valamit, így csak kétnaponta táplálta a kicsit, de a csöppség akkor annyit evett, amennyit csak bírt, és szépen gyarapodott.

Először a szárazföldön kúszást tanulta meg, majd több tízezer korabeli kölyökkel találkozott a szárazföldön, és együtt játszottak, mint a kutyakölykök, a tiszta homokban hajtotta álomra a fejét, majd újra játékba fogtak. Az idősebbek az ivadékgondozóban nem vettek róluk tudomást; a suhancok is a saját helyükön maradtak, és a kölykök remekül eljártak.

Amikor Mátka visszajött mélytengeri halászatáról, egyenesen a játszótérre ment, hogy hívja, mint a birka a báránycáját. Addig várt, amíg meg nem hallotta Kotik hangját, aztán nyílegyenesen elindult felé, mellső uszonyaival jobbra-balra csapkodva zavarta szét a kicsiket. Mindig pár száz anya vadászott a gyermekére a játszótéren, és folyamatosan kergették a kicsiket. Ahogy Mátka mondta Kotiknak:

– Ha nem heversz sáros vízben, és nem kapsz rühösséget, nem dörzsölöd bele a durva homokot a sérülésekbe vagy a horzsolásokba, és nem mész úszni, amíg viharos a tenger, semmi bajod nem lehet.

A kis fókák nem úsznak jobban, mint a kisgyerekek, de ők addig boldogtalanok, amíg megtanulnak. Amikor Kotik először ment le a tengerhez, egy hullám átcsapott rajta, és nagy feje lesüllyedt, apró hátsó uszonyai fölfelé álltak, pont úgy, ahogy a mamája énekelte neki a dalban. Ha a következő hullám nem dobta volna felszínre újból, megfullad.

Aztán megtanult a tengerparton lustálkodni: hagyta, hogy a hullámverés elborítsa és felemelje, miközben kapálózott, de mindig szemmel tartotta a nagy hullámokat, amik bajt okozhattak. Két hét alatt megtanulta használni az uszonyait, ki-be botorkált a vízbe; köhögött és nyögdécselt, majd föl-mászott a partra, és szunyókált a homokban, aztán megint visszament, amíg végül rájött, hogy tulajdonképpen a víz az otthona.

El lehet képzelni, hogyan töltötte az időt a társaival a hullámverésben: lebukott; vagy egy kicsapódó hullámra feküdt föl, majd egy csobbanás és loccsanás kíséretében partot ért, amikor a tajtékos hullám messzire kicsapott a partra; vagy fölállt a farkára, és vakarta a fejét, ahogyan az idősek-től látta; vagy „Enyém a várat” játszott a vízből kiálló csúszós, algás sziklákon. Időnként látott egy, a parthoz közel haladó keskeny uszonyt, olyat, mint egy nagy cápáé. Tudta, hogy Krampusz az, a kardszárnyú delfin, aki fiatal fókákkal táplálkozik, ha el tudja őket kapni. Ilyenkor Kotik a part felé vette az irányt, sebesen, mint a nyílveessző, és a hátuszony lassan eltűnt, mintha nem is akart volna semmit.

Október vége felé a fókák kezdték elhagyni a St. Paul-szigetet, mélyebb vizek felé indultak a családjukkal és a

falkájukkal, megszüntek a nevelőhelyek körüli csaták, a suhancok pedig ott játszhattak, ahol csak kedvük tartotta.

– Jövőre te is suhanc leszel – mondta Mátka, az anyja Kotiknak –, de ebben az évben meg kell tanulnod halat fogni.

Együtt úsztak ki a Csendes-óceánra, és Mátka megmutatta Kotiknak, hogyan aludjon a hátán az uszonyait a teste mellé igazítva, hogy közben az orra éppen csak kiérjen a vízből. A Csendes-óceán hosszú, ringatózásánál nem kell kényelmesebb bölcső. Amikor Kotik érezte, hogy a bőre mindenütt remeg, Mátka azzal vigasztalta, hogy most tanulja meg „érezni a vizet”, a szúrós, remegős érzés pedig azt jelenti, hogy rossz idő jön, és erősen kell úszni, hogy messzire jusson.

– Nemsokára – mondta – te is fogod tudni, hogy hova ússzál, de most Vízi Disznót, a barna delfint követjük, mert ő nagyon bölcs.

Barna delfinek csapata bukdácsolt a vízben, a kis Kotik követte őket, amilyen gyorsan csak tudta.

– Honnan tudjátok, hogy merre kell menni? – lihegte.

A csapat vezére égnek emelte fehéren villanó szemét, és alábukkant.

– Bizsereg a farkam, kölyök – mondta. – Ez azt jelenti, hogy mögöttem van a vihar. Gyere! Ha délre jutottál a Nehéz Víztől (ezen az Egyenlítőt értette), és bizsereg a farkad, azt jelenti, hogy a vihar előtted van, és északnak kell tartanod. Gyere! Itt rossz a víz.

Ez csupán egyike volt annak a rengeteg dolognak, amit Kotik megtanult, és folyamatosan pallérozta az elméjét. Mátka tanította neki, hogyan kövesse a tőkehalat meg a laphalát a tengerpart mentén, a sekély vízben; hogyan rángassa ki a menyhalat a hínárok mentén megbúvó lyukából; hogyan kerülje ki a kétszáz méter mélyen fekvő hajóroncsokat, és

hogyan bújjon be az egyik hajóablakon és rontson elő puszkagolyó módjára egy másikon a halakat követve; hogyan táncoljon a hullámok hátán, amikor villámok cikáznak át az égen; hogyan intsen udvariasan az uszonyával a csökött farkú albatrosznak és a harcias ragadozó madaraknak, amikor lejjebb szállnak a szélben; hogyan ugorjon ki egy-másfél méter magasra a vízből, mint egy delfin, uszonyait az oldalához szorítva, a farkát kissé behajlítva.

Anyja azt is megtanította, hogy ne foglalkozzon a repülőhallal, mert az csupa szálka; hogyan kapjon bele a tőkehalba teljes sebességgel húsz méter mélyen, és soha ne álljon meg és bámulja a csónakokat meg a hajót, de különösen az evezősöket ne. A hatodik hónap végén, amit Kotik nem tudott a mélytengeri halászatról, azt nem volt érdemes tudni. Ez alatt az idő alatt egyszer sem tette az uszonyát a szárazföldre.

Egy napon, amikor félig szunyókált a meleg vízben valahol a Juan Fernandez-sziget környékén, ernyedten és lustán, mint ahogy az emberek szoktak a tavasz közeledtével, eszébe jutott Novaszosna jó kemény földje, tízezer kilométer távolságra onnan, a játék a társaival, a tengeri hínár illata, a fókák bömbölése és küzdelme. Abban a minutumban északnak fordult, megállás nélkül úszott. Útközben a társai csapataival találkozott, valamennyien egy cél felé tartottak, és üdvözölték.

– Szervusz, Kotik! Az idén mind suhancok vagyunk, és eltáncolhatjuk a tűztáncot a hullámtörőknél a Lukannonnál, és játszhatunk a friss fűben. Honnan szerezted a bundádat?

Kotik bundája csaknem tiszta fehér, s bár nagyon büszke volt rá, csupán annyit mondott:

– Ússzatok gyorsan! Minden porcikám a szárazföldre vágyakozik.

Mind kimentek a partra, ahol születtek, és hallották atyáikat, a vén fókákat, amint harcolnak a gomolygó ködben.

Kotik aznap éjjel az egyéves fókákkal együtt táncolta a tűztáncot. Nyári éjszakákon a tenger Novasztosnától Lukannonig megtelik tűzzel, és minden fóka olyan tajtékot vet, mintha olaj lángolna mögötte; lángoló villanást meg nagy foszforeszkáló csíkokat és örvényeket hagynak maguk után, amikor felugranak. Amikor kimentek a szárazföldre a suhancok földjére, föl-le hemperegtek az új vadbúzában, és történeteket meséltek arról, hogy mit tettek, míg a tengeren jártak. Úgy beszéltek a Csendes-óceánról, ahogy a fiúk szoktak az erdőről, ahova diót szedni jártak. Ha valaki értette volna a szavukat, olyan térképet rajzolhatott volna az óceánról, amilyen nem volt soha még.

A három-, négyéves suhancok lezúdultak a Hutchinson-dombról, és azt kiabálták:

– El az útból, kölykök! Mély a tenger, és ti nem ismertek még benne mindent. Várjatok, míg megkerülitek a Hornfokot. Szervusz, kölyök, hol szerezted azt a fehér bundát?

– Nem szereztem – mondta Kotik. – Úgy nőtt.

Már éppen el akarta söpörni az útból a nagyszájút, amikor két fekete hajú, lapos, vörös képű ember jött egy homokdűne mögül. Kotik még soha nem látott azelőtt embert, mordult egyet, és lehajtotta a fejét. A suhancok még mentek pár métert, és bután bámulva leültek.

Az egyik férfi Kerick Booterin volt, a fókavadászok vezetője a szigeten, a másik Patalamon, a fia. Egy kis faluból jöttek alig egy kilométernyire a fókaneveldétől, és azt fontolgatták, melyik fókákat tereljék a mészárszékre, mert a fókákat is úgy terelik, mint a birkákat – hogy aztán fókabőr kabátokat készítsenek belőlük.

– Hóóó! – mondta Patalamon. – Nézd! Ott egy fehér fóka!

Kerick Booterinnek csaknem elsápadt az olajtól és füsttől barnára cserzett bőre, mivel akleut volt, és az akleutok nem túl tiszta népek. Aztán halkán mormolni kezdett, mint ha imádkozna.

– Ne érij hozzá, Patalamon! Amióta az eszemet tudom, nem volt még itt fehér fóka. Talán a vén Zaharov szelleme. Tavaly tűnt el a nagy viharban.

– A közelébe sem megyek – mondta Patalamon. – Szerencsétlenséget hoz. Tényleg azt hiszed, hogy a vén Zaharov tért benne vissza? Tartozom neki pár sirálytojásért.

– Rá se nézz! – figyelmeztette Kerick. – Irány az a négy-évescsorda. Az embereknek ugyan kétszázat kellene ma megnyúzniuk, de még csak a szezon elején vagyunk, és nem szoktak bele a munkába. Száz is elég lesz. Szaporán!

Patalamon megzörgetett pár fókalapockacsontot a suhancsapat előtt, és azok fújtatva, trombitálva megtorpantak. Amikor közelebb lépett, a fókák nekiindultak, és Kerick a szárazföld belseje felé irányította őket, és azok nem akartak visszamenni a társaikhoz. Több száz, több ezer fóka nézte végig, ahogy elterelik őket, de csak játszottak tovább. Kotik kérdezősködött egyedül, de egyetlen társa sem tudott neki felelni, csak annyit, hogy az emberek minden évben hat hétfig vagy két hónapig elviszik a fókákat azon az úton.

– Utánuk megyek – jelentette ki, és majd' kiesett a szeme, úgy igyekezett követni őket.

– A fehér fóka jön utánunk – kiáltotta Patalamon. – Ez az első eset, hogy egy fóka magától jön a mészárszékre.

– Sss! Ne nézz vissza! – mondta Kerick. – Ez Zaharov szelleme! Muszáj lesz beszélmem erről a pappal.

A mészárszék csak egy kilométernyire volt, de egy óráig is eltartott, míg odaértek, mert Kerick tudta, ha a fókák túl gyorsan mennek, felhevülnek, és csíkokban jön le a bőrük,

amikor megnyúzzák őket. Ezért nagyon lassan haladtak el az Oroszlánfóka-szoros meg a Webster-ház mellett, míg a Sóházhoz nem értek, ahol a tengerparton maradt fókák már nem láthatták őket. Kotik lihegve követte őket, és csodálkozott. Már-már azt hitte, hogy a világ végére érkezett, de akkora volt mögötte a fókanevelő hangzavara, mintha vonat zakatolt volna az alagútban. Aztán Kendrick letelepedett a mohára, előhúzta súlyos, ónfedelű zsebóráját, és hagyta, hogy a csapat harminc percig hűtse magát. Kotik hallotta, ahogy a ködpára csöpög le a kalapja karimájáról. Aztán előjött tíz-tizenkét ember egy-másfél méteres, vasborítású husángokkal felszerelve, és Kerick rámutatott a csapat néhány tagjára, amelyeket megharaptak a társaik, vagy túl forrók voltak. Az emberek azokat félrerugdosták a nehéz, rozsmártorokbőrből készült csizmájukkal, aztán Kerick azt mondta:

– Gyerünk!

Az emberek a husángokkal, amilyen gyorsan csak tudták, agyonverték a fókákat.

Tíz perccel később a kis Kotik már nem ismerte fel a barátait. A bőrüket lenyúzták az orruk hegyétől a hátsó uszonyukig, gyors mozdulattal letépték és nagy halomban a földre dobták őket. Ennyi elég is volt Kotiknak. Sarkon fordult, és sietett vissza a tengerhez (a fókák rövid ideig nagyon gyorsan tudnak haladni). Növendék bajusza égnek állt a réműlettől. Az Oroszlánfóka-szorosnál, ahol a nagy oroszlánfóka ült a hullámtörő végén, uszonyát a feje fölé tartva beugrott a hideg vízbe, és egy helyben lebegett, kétségbeesetten kapkodva a levegőt.

– Mi van itt? – kérdezte mogorván az oroszlánfóka, mivel az volt a szokás, hogy az oroszlánfókákat nem háborgatják magányukban.

– Skocsnie! Ocseny szkocsnie! (Magányos vagyok, nagyon magányos!) – mondta Kotik. – Megölik az összes suhancot az összes parton!

Az oroszlánfóka a part felé fordította a fejét.

– Ostobaság! – mondta. – A barátaid ugyanakkora zajt csapnak, mint rendesen. Biztosan a vén Kericket láttad, amint megkopaszt egy csapatot. Tizenhárom éve csinálja.

– Rettenetes – mondta Kotik, háttal fordulva a víznek, mert átcsapott felette egy hullám, majd uszonyainak egy csavaros mozdulatával megtalálta az egyensúlyát, és alig nyolc centire állt meg egy töredezett szikla szélétől.

– Szép húzás egy egyévestől! – mondta az oroszlánfóka, aki értékelte az úszótudományt. – Biztosan, nagyon szörnyű volt látni, de ha ti, fókák, ide jártok minden évben, akkor az emberek is tudomást szereznek róla, és mindig így lesz, hacsak nem találtok egy olyan szigetet, amiről még nem tudnak az emberek.

– Van valahol ilyen sziget? – kérdezte Kotik.

– Húsz éve üldözöm a laposhalakat, de nem mondhatom, hogy eddig rátaláltam. Figyelj... látom, van kedved beszélgetni a nálad különbekkel... menj el a Rozmár-szigetre, beszélj a Tenger Boszorkányával! Ő talán tud valamit. Ne fickándozz itt! Hat mérföldet kell még úszni, úgyhogy én a te helyedben irányt változtatnék, és szundítanék előbb, kicsim.

Kotik is jó tanácsnak tartotta, így aztán visszaúszott a saját partszakaszára, kiszállt a vízből, aludt egy fél órát egész testében rángatózva, ahogy a fókák szoktak. Aztán egyenesen elindult a Rozmár-sziget felé, ami egy kis alacsony, sziklás sziget Novasztosnától csaknem pontosan északkeletre. Csupa kiszögellés, szikla meg sirályfészek, a rozmárok kedvenc gyülekezőhelye.

A vén Tenger Boszorkánya mellett szállt partra – a Csendes-óceán északi részéről származó nagy, csúf, pöffeszkedő, varacskos, hájas nyakú rozmár mindig goromba volt, kivéve, ha aludt – mint most is, a hátsó uszonyaival félig benn a vízben, félig kinn a parton.

– Ébredj! – mordult rá Kotik, mivel a sirályok hatalmas zajt csaptak.

– Ha! Hó! Huh! Mi az? – kérdezte a Tenger Boszorkánya, és úgy oldalba bökte az agyarával a mellette lévő rozmárt, hogy fölébresztette, aztán a következő megbökte az utána következőt egészen addig, amíg valamennyien felébredtek, és mindenfelé néztek, csak a megfelelő irányba nem.

– Hé! Én vagyok az! – mondta Kotik a part mentén bukácsolva, miközben úgy festett, mint egy kis fehér meztelencsiga.

– Nocsak!... Nyúzzák le a bőrömet! – kiáltott föl a Tenger Boszorkánya, és valamennyien Kotikra néztek, ahogy a bóbiskoló vén úriemberek klubja szokott örvendezni egy kisfiúnak.

Kotik nem akart többé a megnyúzásról hallani; látott belőle eleget. Ezért odakiáltott:

– Van olyan hely a fókák számára, ahova még ember nem tette be a lábát?

– Menj, és találd meg! – mondta a Tenger Boszorkánya lehunyva a szemét. – Nyomás! Dolgunk van.

Kotik delfin módjára felvetette magát a levegőben, és minden erejét összeszedve kiabált.

– Kagylófaló! Kagylófaló! – Tudta, hogy a Tenger Boszorkánya soha életében nem fogott még halat, csak kagylókat gyűjt, meg hínárt; bár közben úgy tesz, mintha nagyon félelmetes személyiség volna. Persze a sarki sirályok,

a csüllők meg a lundák, akik folyton csak az alkalmat lesik egy kis csúfolódásra, felkapták a kiáltást, és – így mesélte nekem az ökörszem – csaknem öt percig a puskalövést sem lehetett volna meghallani a Rozmár-szigeten. Az egész gyülekezet ordította és kiabálta, hogy „Kagylófaló! Sztárik!” (Vén trotty!), közben a Tenger Boszorkánya nyögve és köhécselve az egyik oldaláról a másikra fordult.

– Most már megmondod? – kérdezte Kotik kifulladásra.

– Menj, és kérdezd a Tengeri Tehenet! – vetette oda a Tenger Boszorkánya. – Ha még él egyáltalán, ő megmondhatja neked.

– Honnan ismerem meg a Tengeri Tehenet, ha találkozom vele? – kérdezte Kotik, miközben útnak indult.

– Ő az egyetlen lény a tengeren, aki még a Tenger Boszorkányánál is rondább – kiáltotta a sarki sirály, és elhúzott a Tenger Boszorkányának orra alatt. – Rondább, és a modora is pocsekább! Vén trotty!

Kotik visszaúszott Novasztosnára, hagyta, hogy a sirályok kedvükre rikoltozzanak. Ott aztán megtapasztalta, hogy senkinek nem tetszik az ötlet, hogy keressenek egy nyugodt helyet a fókáknak. Mondták neki, hogy az emberek mindig elvitték a suhancokat – ez a napi rutin része –, és ha nem szeret csúnya dolgokat látni, akkor nem kéne a mézszárlás színhelyére mennie. De egyetlen más fóka sem látta a mézszárlást, és ez volt a különbség közte és a barátai között. Egyébként is Kotik fehér fóka volt.

– Neked – mondta az öreg Marcang, miután meghallgatta a fia kalandjait – föl kell nőned, hogy nagy fóka legyél, mint az apád, neveld az utódaidat a tengerparton, akkor nyugtod lesz. Az elkövetkező öt évben kell megtanulnod harcolni magadért.

Még a kedves Mátka, az anyja is így szólt:

– Soha nem tudod megállítani a mészárlást. Menj, és játssz a tengerben, Kotik!

És Kotik kiment, és eltáncolta a tűztáncot, de pici szíve nagyon nehéz volt.

Ősszel, amilyen korán csak lehetett, elhagyta a partot, és egyedül indult útnak, mert a kerek fejébe vette, hogy megkeresi a Tengeri Tehenet, ha létezik egyáltalán ilyen a tengeren, megkeresi a nyugalmas szigetet, amelynek biztonságos partja megfelel a fókák számára, és ahol az ember nem kaphatja el őket. Északtól délig végigkutatta és -kereste a Csendes-óceánt egymaga, és egyetlen nap meg éjszaka alatt akár háromszáz mérföldet is úszott. Több kalandja volt, mint amennyit fel lehetne sorolni, alig bírt megmenekülni az óriáscápa elől; a foltos cápa meg a nagy pörölycápa csaknem elkapta, találkozott a tengereken kóborló összes megbízhatatlan vízi csibésszel meg tekintélyes, előzékeny halakkal, skarlátfoltos fésűskagylókkal, amik évszázadokig ugyanazon a helyen kapaszkodnak, és felettébb büszkék erre; de a Tengeri Tehénnel nem találkozott, és olyan szigetet se látott, ami elnyerte volna a tetszését.

Ha egy part megfelelően kemény volt, mögötte emelkedővel, ahol a fókák játszani tudtak volna, mindig feltűnt egy bálnavadászhajó a horizonton, olvasztotta a bálnaszírt, és Kotik tudta, hogy ez mit jelent. Egyéb helyen meg látta a fókák nyomait a szigeten, de már kipusztították őket. Kotik tudta, hogy ahova egyszer az ember betette a lábát, oda újból el fog jönni.

Összeismerkedett egy öreg csonkafarkú albatrosszal, aki mesélte, hogy a Kerguelen-sziget a béke és a nyugalom szigete, és amikor Kotik lement oda, csaknem darabokra tépték a gonosz fekete sziklák egy nagy hóviharban, miközben

villámlott és mennydörgött. Mégis, amikor kimenekült a viharból, látta, hogy még itt is volt valaha utódnevelő, és így volt ez a többi szigeten is, amit meglátogatott.

Az ökörszem fölsorolta az egész hosszú listát; azt mondta, hogy Kotik öt évet töltött kutatással, minden évben négy hónapot pihent Novasztosnán, miközben a suhancok gúnyolták őt és a képzeletbeli szigetét. A Galápagos-szigetekre is elment, az rettentő száraz hely az Egyenlítőnél, ahol aztán csaknem megsült, majd elment a Georgia-szigetekre, az Orkney-szigetekre, a „Smaragdzöld szigetre”, a Nightingale-szigetre, a Gough-szigetre, a Bouvet-szigetre, a Crozet-szigetekre sőt egy kis apró szigetre délen, a Jóreménység fokánál. A tenger népe mindenütt ugyanazt mondta neki. Hajdanában jártak a szigetre fókák, de aztán az ember elpusztította őket. Még amikor több ezer mérföldet úszott a Csendes-óceánban, hogy egy Corrientes-fok nevű helyre is elmenjen (ez akkor volt, amikor visszafelé jött a Gough-szigetről), pár száz koszos fókát látott egy sziklán, és ők mondták, hogy az ember eljött ide is.

Ettől csaknem megszakadt a szíve. Megkerülte a Hornfokot, majd a hazai partok felé indult. Útban északnak partra szállt egy szigeten, amelyen zöld fák nőttek, ahol egy vénséges vén, haldokló fókával találkozott. Kotik fogott neki halat, és elmesélte neki a bánatát.

– Most pedig – mondta végül Kotik –, visszamegyek Novasztosnára, és ha a suhancokkal együtt engem is elterelnek megölni, nem fogom bánni.

Az öreg fóka azt mondta:

– Próbáld meg még egyszer! Én vagyok a mazafuerai Elpusztult Fókatelep utolsó tagja, és abban az időben, amikor az emberek százezrével öldöstek bennünket, egy történet járta a partokon: egy nap egy fehér fóka jön majd Északról,

és biztonságos helyre vezeti a fókák népét. Én már túl öreg vagyok, és nem érem meg azt a napot, de a többiek igen. Próbáld meg újra!

Erre Kotik fölpödörte a bajuszát (gyönyörű lett), és azt mondta:

– Én vagyok az egyetlen fehér fóka, aki valaha a parton megszületett, és én vagyok az egyetlen fóka, legyen az fekete vagy fehér, akinek valaha eszébe jutott, hogy új szigetet keressen.

Ez nagyon felvidította. Amikor azon a nyáron visszatért Novasztosnára, Mátka, az anyja, könyörgött neki, hogy keressen párt magának, és telepedjen le, mivel már nem suhanc, hanem kifejlett tengeri ragadozó, göndör fehér sörény borítja a vállát, olyan nehéz, olyan nagy és vad, mint az apja.

– Adj még egy évet! – mondta. – Emlékezz, anyám, hogy mindig a hetedik hullám megy legmesszebbre a parton!

Furcsa módon volt egy másik fóka, amelyik szintén úgy gondolta, hogy elhalasztja a párba állást a következő évig, és Kotik tűztáncot járt vele végig a Lukannon-sziget partjai mentén a felfedezőútra indulása előtti éjjel. Ezúttal nyugatnak vette az irányt, mert egy nagy csapat laposhal nyomára akadt, és legalább ötven kiló halra volt szüksége naponta, hogy jó erőben maradjon. Addig üldözte őket, míg ki nem fáradt, aztán összegömbölyödött és elaludt a földön található gödrök egyikében a Copper-szigeten. Tökéletesen ismerte a partokat, úgyhogy éjfél körül, amikor érezte, hogy egy kissé meglökték az egyik vízinövényekből álló ágyban, azt mondta:

– Hm, ma erős a dagály. – Aztán megfordult a mély víz felé, lassan kinyitotta a szemét, és nyújtózott egyet. Aztán macskaként ugrott egyet, mert észrevette, hogy hatalmas

lények szaglászni a sekély vízben, és kilesett a vízínövények sűrű függőnye mögül.

– Magellán tarajos hullámaira – mormolta a bajusza alatt.
– Kik ezek a népek a Mély Tengeren?

Nem rozmárok voltak, sem oroszlánfókák, még csak nem is sörényes fókák vagy jegesmedvék, bálnák, halak, tintahalak vagy kagylók, amiket Kotik korábban látott. Hat-nyolc méter hosszúak voltak, nem volt hátsó uszonyuk, hanem egy lapát alakú farkuk, mintha csak nedves bőrből vágták volna ki. A fejük a legbolondosabb kinézetű dolog volt, ami csak létezik, a mély vízben a farkuk végén egyensúlyoztak legelés közben, ünnepélyesen hajlongva egymásnak, és integettek a mellső uszonyaikkal, ahogyan a kövér emberek lengetik a karjukat.

– Khm! – szólította meg őket Kotik. – Jól haladnak a dolgok, uraim?

A nagy teremtmények hajlongással és az uszonyaik lengésével válaszoltak, mint a Békainas. Amikor újból táplálkozni kezdtek, Kotik látta, hogy a felső ajkuk két részre van osztva, amit szét tudnak feszíteni az enivaló fölött, és újból összecukni, amikor egy csomó vízínövény ott van közöttük. Aztán a szájukba tömték, és komolyan rágcsálták.

– Fura módja az evésnek – mondta Kotik. Ők újból meghajoltak, de Kotik kezdte elveszíteni a türelmét. – Nagyon jó – mondta. – Ha történetesen van egy extra ízület a mellső uszonyotokban, azzal nem kéne henecegni. Látom, hogy kecsesen hajlongtok, de tudnom kéne a neveteket.

A hasadt ajkak mozogtak, majd összeszorultak, és az üveges zöld szemek bámultak, de nem szóltak semmit.

– Nos – mondta Kotik –, ti vagytok az egyetlen lények, akik még a Tenger Boszorkányánál is rondábbak – és a modorotokról még nem is beszéltünk.

Aztán eszébe villant, amit a sarki sirály kiáltott neki a Rozmár-szigetnél, amikor ő még csupán egyéves volt. Csínált egy hátraszaltót a vízben, mert rájött, hogy végre megtalálta a tengeri teheneket.

A tengeri tehenek lassan haladtak és legeltek, rágták a tengeri növényzetet, és Kotik minden nyelven tett fel nekik kérdéseket, amit utazásai során felszedett; mert hát a tengeri népek legalább annyi nyelven beszélnek, mint az emberek. De a tengeri tehenek nem válaszoltak, mert a Tengeri Tehén nem tud beszélni. Csupán hat csont alkotja a nyakát, pedig hétnek kéne lennie. A tengeri népek úgy mondják, ez akadályozza meg őket abban, hogy akár a társaikkal is beszéljenek. De, ahogy tudjátok, extra ízület van a mellső úszójukban, és ennek föl-le és körbe mozgatásával válaszolnak egyfajta ügyetlen telegráf kód alapján.

Mire nappal lett, Kotik sörénye égnek állt, és a hangulata odáig süllyedt, mint egy döglött rák. Aztán a tengeri tehenek nagyon lassan megindultak észak felé, meg-megálltak, hogy abszurd, hajlongó megbeszéléseket tartsanak időről időre. Az őket követő Kotik így morgott magában:

– Az ilyen idiótákat már rég megölték volna, ha nem találtak valahol egy biztonságos szigetet. Ami a Tengeri Tehénnek jó, az a fókának is jó. Mindegy, bárcsak igyekeznének!

Kimerítő dolog volt Kotik számára ez az utazás. A csorda nem tett meg többet hatvan-hetven kilométernél naponta, éjszaka megálltak legelni, miközben végig a part közelében maradtak. Kotik körbeúsza őket, elúszott fölöttük meg alattuk, de fél kilométerrel sem sikerült őket gyorsabb haladásra bírnia. Ahogy északabbra értek, minden pár órában tartottak hajlongó tanácskozást. Kotik csaknem tövig lerágtá a bajuszát türelmetlenségében, míg rá nem döbbsent,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy a meleg áramlást követik, és kezdte őket jobban tisztelni.

Egyik éjszakán lesüllyedtek a csillogó vízben – úgy tudtak süllyedni, mint a kő –, és amióta Kotik megismerte őket, most először kezdtek gyorsan úszni. Kotik követte őket, és meglepte a sebességük, mivel álmában sem gondolta, hogy a Tengeri Tehén tud úszni. A partnál álló szikla felé tartottak – egy szikla felé, ami lefutott a mélybe, és az alján, harmincöt méterrel a tenger felszíne alatt egy sötét lyuk tátongott. Hosszú-hosszú ideig úsztak, és Kotik nagyon vágyott már friss levegőre, míg kijutott a sötét alagútból, amin átvezették.

– A prémemre! – mondta, amikor levegő után kapkodva, fújva kibukkant a túloldalon, a nyílt vízben. – Hosszú merülés volt, de megérte.

A tengeri tehének szétváltak, és lustán legelésztek a legsebbebb partok mentén, amit Kotik valaha látott. Simára koptatott sziklák terültek el hosszan, kilométereken keresztül, tökéletesen megfeleltek fókanevelőnek. A mögöttük elterülő szárazföldön játékra alkalmas, kemény homokkal fedett lejtős területek húzódtak. Tarajos hullámok is voltak, ahol a fókák táncolhattak, hosszú fű, amiben lehetett hempereggni, és homokdűnék, amin föl-le lehetett mászni. A legjobb mégis az volt, amit Kotik már a vízből érzett, és ez az érzés soha nem hagyja cserben az igazi tengeri ragadozót: hogy még egyetlen ember sem járt itt soha.

Első dolga volt ellenőrizni, hogy lehet-e jókat halászni, aztán végigúszott a partokon, és számba vette a csodásan alacsony, homokos szigeteket, amik félig beburkolóztak a leszálló ködbe. Távobabb északra, a nyílt tengeren futott egy sor zátony és sekély víz meg sziklák, ezektől a hajók nem tudták kilenc kilométernél jobban megközelíteni a partot.